

I když lázně se tak úplně nezavřely. Starý hotel Solidarita, který byl součástí komplexu, funguje dodnes a je oním místem, kam jsem byl poslán, abych nabral sílu a motivaci pro další práci. Šéf mi naznačoval už delší dobu, že má pro mě překvapení. Nečekal jsem sice ozdravný pobyt v lázních, ale nedalo se moc odporovat. Každopádně těch znamení od něj, že by byl rád, abych si vzal delší přestávku, bylo víc a přicházela čím dál častěji. Říkal jsem si, že to musel vzít šéf celé do vlastních rukou, protože já bych jinak nikam určitě neodjel. A vlastně jsem ani neviděl důvod. Pracoval jsem snad podobně jako moji kolegové, proč bych měl mít taková privilegia. Ale na druhou stranu jsem to nechtěl komplikovat a navíc se jednalo jen o pár dnů.

Doma jsem si sbalil věci na tři dny, víc mi nebylo dovoleno, a já byl rád, vůbec jsem tam nechtěl. I když mohl bych pobyt spojit třeba s víkendem, ale tak moc jsem o to nestál. Spíš si myslím, že se mě chtěli na chvíli zbavit. Jedním ze zadání byla digitální detoxikace. Tak jsem si večer před odjezdem vyndal SIM kartu ze svého iPhoneu a vložil ji do Siemensu ME 45, mobilu, který si odbyl premiéru v roce 2001. Neměl barevný displej, ani internet, ani e-maily, zkrátka jen SMS a hovory. Šokující, ale prospěšné. iPhone mi nechyběl.

Ráno jsem vyrazil na vlak na hlavní nádraží. I když vlak městem Randaul neprojížděl, jednalo se o nejbližší spojení. Cílová stanice byla Zaječí hlava, lokalita v blízkosti Randaulu, asi osm kilometrů od lázeňského komplexu. Dále bylo třeba vzít si taxi. Na nádraží stálo mnoho lidí, byla středa ráno a všichni cestovali do práce nebo do školy. Když můj vlak přijel, překvapilo mě, jak byl prázdný, ale jel opačným směrem, než bylo hlavní město, takže logicky všichni jeli spíš na opačnou stranu. Sedl jsem si do prázdného kupé a chvíli se díval z okna. Nikdy jsem snad tímto směrem necestoval. Vlak projížděl hlavně lesy a kopcovitými terény. Byl říjen, a tak bylo vidět, jak se stromy krásně zabarvují a postupně opadávají. Vlak vypadal jako

ze sedmdesátých let, čalouněné sedačky, staré popelníky v kupé, kde se nesmí kouřit, a těžké umělé závěsy v barvě bordó, nikdy neprané a nasáklé pachy všech těch cestujících a průvodčích. Mohl by se z toho napsat hodně dlouhý příběh, jak všechno v roce 1971 začalo – to byl rok vyražený na hliníkovém štítku těsně u podlahy.

Koukal bych se na něj dál, když se najednou otevřely dveře a v nich stála průvodčí, asi stejně stará jako já, víc než třicet pět jí být nemohlo. Pozdravili jsme se a požádala mě o lístek. Zkontrolovala ho a pokračovala do následujícího kupé. Já si mezitím otevřel tašku a z ní vyndal propagační leták lázní. Pořádně jsem ani nevěděl, kam si jedu odpočinout. Šéf mi sice zaplatil ubytování, ale už žádné další procedury, tak uvidíme, jak si tam vlastně oddechnu. Měl jsem štěstí v tom, že jsem ve svém malém bytě v centru města nemusel před odjezdem nic zařizovat. Byl malý bez domácích květín a mazlíčků. Jen občas zlobil odpad u pračky, který jednou dokázal vytopit celý byt, ale věřil jsem, že tohle už mám vyřešené, minimálně nově uzavřenou pojistkou.

Když se blížila stanice Zaječí hlava, přibývalo domů a zahrad, i když to byla vcelku malá část města Randaul, spíš jeho předměstí s několika domky. Vystoupil jsem na omšelé stanici s původním domkem pro výpravčího, s chodníky a nástupištěm. Vystoupil jsem tu úplně sám. Otočil jsem se k vlaku a průvodčí se na mě chvíli dívala, asi jestli si to snad nechci rozmyslet. Po chvíli zapískala a vlak se rozjel. A já tu zůstal stát sám a hledal jsem na nástěnce, jestli tu nebude telefon na taxi. Procházel jsem jízdní řády i polepené lavičky, ale nikde nic. Potom jsem si řekl, že zkusím jít do drážního domku, i když očividně nebyl určen pro veřejnost. Vypadal jako po rekonstrukci. Měl nová okna, fasádu i dveře. Zaklepal jsem, protože zvonek jsem nenašel. Ale nikdo nepřicházel. Klepu podruhé a slyším uvnitř nějaký šramot, ale nikdo neotvírá. Otočil jsem se a s batohem a koženou taškou pokračoval